

Sygn. akt: X U 219/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **K. S.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 15 lutego 2017 r. znak: (...)

w sprawie **K. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o jednorazowe odszkodowanie

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. i przyznaje wnioskodawcy K. S. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 28 kwietnia 2008 r. za doznany 5 % uszczerbek na zdrowiu w kwocie 3.900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych);

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. orzeka, iż koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. S., działając przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata B. Z. (k. 11- pełnomocnictwo, k. 17-18 odwołanie), wniósł odwołanie od decyzji strony pozwanej z dnia 15 lutego 2017 r. odmawiającej mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 28 kwietnia 2008r. za doznany uszczerbek na zdrowiu oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że jego zdaniem zaskarżona decyzja jest wadliwa, gdyż w dniu 28 kwietnia 2008 r. uległ wypadkowi w pracy i doznał uszczerbku na zdrowiu. Nie może on odpowiadać za to, że pracodawca nie sporządził protokołu powypadkowego, gdyż zmarł.

Strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 28 kwietnia 2008 r., działając na podstawie przepisów art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015r. poz.1242 ze zm.) gdyż nie przedstawiono protokołu powypadkowego.

Strona pozwana nie podniosła żadnych innych argumentów.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Wnioskodawca był zatrudniony u pracodawcy Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U (...) w M. w okresie od 1.10.2007 r. do 31.12.2009 r. na stanowisku brukarza, przy czym w okresie do 31.05.2009 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie w wymiarze 1/2 etatu.

Wnioskodawca był niezdolny do pracy od 28 kwietnia 2008 r. do 8 lipca 2008 r

Dowód: - świadectwo pracy wnioskodawcy (w aktach rentowych strony pozwanej)

W dniu 28 kwietnia 2008 r. wnioskodawca pracował wraz z innymi pracownikami tj. M. Z., J. B., M. S. u pracodawcy.

Wnioskodawca kładł kostkę brukową w M..

Wnioskodawca zaczął pracę w ten sposób, że wraz z M. Z. zaczął ładować palety do samochodu – bus. Razem szli z kolejną turą palet i podczas noszenia tych palet, wnioskodawca uległ wypadkowi tj. wpadła mu stopa do dziury – studzienki w chodniku, która nie była zakryta. Drugi z pracowników ominął studzienkę, natomiast wnioskodawcy noga wpadła do otwartej studzienki. Wnioskodawca nie mógł zauważyć studzienki, gdyż nosił palety i nie było jej widać.

Po zdarzeniu wnioskodawca został zawieszony do domu, a następnie córka zawiozła go do szpitala w T., gdyż noga zaczęła wnioskodawcę bardzo boleć i puchnąć.

Dowód: - zeznania świadka S. Z., k. 52 (płyta CD)

- zeznania świadka M. Z., k. 52 (płyta CD)

- zeznania świadka J. B., k. 52 (płyta CD)

- przesłuchanie wnioskodawcy k. 29 (płyta CD)

Wnioskodawca w wyniku wypadku z dnia 28 kwietnia 2008 r. doznał złamania kostki bocznej podudzia prawego. Był leczony zachowawczo. Nosił opatrunek gipsowy przez dwa miesiące. Następnie był rehabilitowany. Obecnie czuje bóle i obrzęki stawu skokowego prawego. W. ma ograniczoną ruchomość stawu skokowego prawego (ubytek spinacji ok. 10 st. Probacji 5 st. Zginania grzbietowego ok. 10 st. Podeszwowego ok. 5 st)w porównaniu ze stawem skokowym lewym. Wnioskodawca ma wyszczuplone podudzie prawe o ok 1 cm.

Wnioskodawca w wyniku zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2008 r. doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% . Uszczerbek wynika z ograniczenia ruchomości stawu skokowego i zaniku mięśni podudzia prawego.

Dowód: - opinia biegłego sądowego ortopedy k. 56

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego ortopedy k. 74

Pracodawca wnioskodawcy zmarł w 2016 r.

Wnioskodawca starał się u pracodawcy o ustalenie zdarzenie jako wypadek przy pracy, lecz jego pracodawca obiecywał wydania protokołu ustalenia zdarzenia za wypadek, lecz w ostateczności tego nie zrobił.

Dowód: - zeznania świadka M. Z., k. 52 (płyta CD)

- zeznania świadka J. B., k. 52 (płyta CD)

- przesłuchanie wnioskodawcy k. 29 (płyta CD)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r. poz. 1242 ze zmianami) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

Jak stanowi treść przepisu art. 3 ust. 1 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Tylko zdarzenie, które spełnia jednocześnie wszystkie przesłanki określone w definicji z art. 3 można uznać za wypadek przy pracy.

Strona pozwana wydając decyzję odmowną z dnia 15 lutego 2017 r. jako jej podstawę podała art. 22 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy, na mocy którego Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku nieprzedstawienia protokołu powypadkowego lub karty wypadku.

Strona pozwana nie przedstawiła żadnych innych okoliczności uzasadniających odmowę prawa do jednorazowego odszkodowania, ani w treści decyzji, ani też w toku postępowania.

Bezspornym w sprawie było to, że wnioskodawca był zatrudniony u pracodawcy Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) .H.U (...) w M. w okresie od 1.10.2007 r. do 31.12.2009 r. na stanowisku brukarza, zatem podlegał on ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Bezspornym było również to, że wnioskodawca był niezdolny do pracy od 28 kwietnia 2008 r. do 8 lipca 2008 r. Wynika to jednoznacznie z treści świadectwa pracy, które znajduje się w aktach rentowych strony pozwanej.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu, że wnioskodawca podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu pracowniczemu i co do zasady, przysługiwało mu prawo do żądania jednorazowego odszkodowania, podniosła jedynie to, że pracodawca nie sporządził protokołu powypadkowego.

W niniejszym postępowaniu bezspornym było, że faktycznie pracodawca wnioskodawcy nie sporządził protokołu wypadku z dnia 28 kwietnia 2008 r., pomimo, że wnioskodawca w tym okresie był jego pracownikiem.

Pracodawca wnioskodawcy zmarł, nie ma zatem możliwości sporządzenia protokołu powypadkowego.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 r. I UZP 4/13, w postępowaniu prowadzonym na skutek odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z powodu nieprzedstawienia przez ubezpieczonego protokołu powypadkowego sąd ubezpieczeń społecznych jest uprawniony do dokonywania oceny, czy dane zdarzenie było wypadkiem przy pracy (art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych -t.jedn.: Dz.U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd dokonał merytorycznej oceny, czy zdarzenie z dnia 28 kwietnia 2008 r. było wypadkiem przy pracy.

W ocenie Sądu, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków i wnioskodawcy, należy uznać, że faktycznie w dniu 28 kwietnia 2008 r. wnioskodawca uległ wypadkowi przy pracy.

Jak wynika ze zgodnych zeznań świadków S. Z., M. Z., J. B. oraz wnioskodawcy, wnioskodawca pracując w dniu 28 kwietnia 2008 r. tj. nosząc palety do samochodu, uległ wypadkowi w postaci złamania kostki bocznej podudzia. Okoliczności samego zdarzenia nie budziły wątpliwości sądu.

W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, gdyż ich zeznania korespondowały z przedstawionymi dokumentami w postaci dokumentacji medycznej z leczenia wnioskodawcy, a także treścią świadectwa pracy. Zeznania świadków również potwierdziły, że pracodawca nie chciał sporządzić protokołu powypadkowego, a następnie zmarł, zatem nie było możliwości aby w drodze postępowania sądowego ustalić, że to zdarzenie było wypadkiem przy pracy.

Jak wynika z zeznań świadków, przyczyną wypadku był nieszczęśliwy zbieg okoliczności i zaniedbania osób, które powinny odpowiadać za stan chodnika. Nie było możliwym do przewidzenia dla wnioskodawcy, że nosząc palety, będzie narażony na to, że wpadnie do otwartej studzienki w chodniki. Sąd w pełni dał wiarę wnioskodawcy, że skupiając się na samej czynności, mając ograniczone pole widzenia, nie widział otwartej studzienki. Nie można zatem przypisać wnioskodawcy ani winy umyślnej, ani też rażącego niedbalstwa.

Mając powyższe na uwadze, skoro zeznania świadków i wnioskodawcy w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2008 r. były jasne, wzajemnie się uzupełniały i były zgodne z doświadczeniem życiowym, Sąd dokonał własnych ustaleń uznając zdarzenie z dnia 28 kwietnia 2008 r. jako wypadek przy pracy.

Mając na uwadze, że wnioskodawcy w ocenie Sądu przysługiwało prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 28 kwietnia 2008 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy na okoliczność ustalenia wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku zdarzenia z dnia 28 kwietnia 2008 r.

Biegły sądowy ortopeda ustalił, że w wyniku wypadku z dnia 28 kwietnia 2008 r. wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%.

Wprawdzie pełnomocnik wnioskodawcy złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego, lecz w opinii uzupełniającej biegły sądowy uzasadnił swoje stanowisko w zakresie określenia procentowego uszczerbku na zdrowiu, zatem na rozprawie w dniu 29 maja 2018 r. pełnomocnik wnioskodawcy wskazała, że w pełni zgadza się z ustalonym uszczerbkiem na zdrowiu.

Wydane w sprawie opinie biegłego sądowego ortopedy są rzetelne oparte na dokumentacji i badaniu wnioskodawcy i zasługują na przymiot wiarygodności. Opinie w sprawie zostały sporządzone w sposób obiektywny, rzetelny i pełny a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawcy. Zdaniem Sądu opinie w sprawie są pełne, uwzględniają wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawcy. Biegły sądowy który wydał opinię w niniejszej sprawie jest specjalistą o dużej wiedzy merytorycznej i praktycznej, jest lekarzem niezależnym od stron.

Zgodnie z art.282 § 2 kpc w związku z art.283 § 2 kpc biegły wydający opinię w niniejszej sprawie złożyły przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art.233 § 1 kpc - na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

To Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Żadna ze stron, po wydaniu opinii uzupełniającej, nie złożyła zastrzeżeń do opinii biegłego, ani też żadnych dalszych wniosków dowodowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477 (14) § 1 i 2 kpc zmienił decyzję z dnia 15 lutego 2017 r. przyznał wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 28 kwietnia 2008 r. za doznany 5 % uszczerbek na zdrowiu w kwocie 3.900 zł.

Sąd ustalając kwotę należnego wnioskodawcy odszkodowania przyjął za podstawę kwotę za jeden procent uszczerbku z dnia wydania decyzji tj. kwotę 780 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu, co łącznie wynosi kwotę 3.900 zł. (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 r., sygn.akt I UZP 2/09, publik. w lex nr 487994)

O kosztach postępowania w pkt II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Zgodnie z art. 98 kpc, strona przegrywając sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1), natomiast w § 3 określa, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) stawka wynagrodzenia pełnomocnika wynosi 180 zł.

Orzeczenie o kosztach postępowania w pkt III wyroku, Sąd oparł o treść art. 96 ustawy z 28 lipca 2005 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.